

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXI - NÚMERO 530
19 DE MARZO DE 1961

Editorial

Les mentides «funcionals»

(Meditació en to menor)

No, mentiders, no. — Certament que de cap de les maneres podríem permetre que ningú ens anomenés mentiders. De cap de les maneres! Com podria ser possible si tantes i tantes vegades hem sortit en defensa de la veritat... Millor dit, de la Veritat (així, amb majúscula).

Ben mirat, però... — Aquesta defensa de la Veritat, mirades les coses d'una mica més aprop, potser sí que només és defensa d'aquesta Veritat amb majúscula. D'una Veritat abstracta que no compromet, pràcticament, a res. Quan la veritat, però, té una aparença més sencilla, quan és la veritat humil de les coses quotidianes potser descobrirem que la defensa n'és tan ardorosa, tan ferma.

La mentida "funcional". — És que aleshores, la veritat podria o bé perjudicar-nos en els nostres interessos, o bé fer-nos quedar una mica malament davant dels altres. Per a evitar tot això és tan fàcil de procedir a utilitzar mentidetes —d'aquelles que no fan cap mal a ningú— i que són tan pràctiques, tan funcionals. Ens serveixen per sortir del pas, i d'això es tracta.

Un bé que es perd. — Sí, sembla que la consideració del mal que pot fer és el criteri per a acceptar o no la mentida l'excusa, solem dir, per no fer ús de la paraula exacta). De totes maneres, si anem al fons de les coses, no podrem deixar de veure que la posició resulta d'una falsedat manifesta, puix és fals el punt de partença. La veritat és, per ella mateixa, el bé que ens cal acceptar i instal·lar en nosaltres. Una revisió amb l'Evangeli a la mà, ens ho farà veure clarament. Fins i tot arribaríem a descobrir, ben segur, que les mentides funcionals no són pas una solució, no poder ser-ho, perquè essent la mentida un mal —sí, un mal— no res de bó pot deduir-se'n.

PARROQUIA DE SAN ESTEBAN DE GRANOLLERS

Obra de Ejercicios Parroquiales

Tanda de Ejercicios de Semana Santa

Tendrá lugar en Caldas de Montbuy, del 27 de Marzo al 1º de Abril (medianoche)

Directores:

P. Francisco Gallart, C. P. y P. Luis Artigas, S. J.

Precio de la pensión: 250 pts.

Inscripciones en:

Farmacia Parera: Pl. Oli - Librería Carbó: C. Clavé
Francisco Margarit: Pl. Maluquer - Casa Rectoral: Pl. Iglesia

LA PRIMERA COMUNIÓN

Potser que diguem alguna cosa sobre aquesta solemnitat que encara anomenem « primera comunió ». Li hem canviat tant el caràcter que aviat el sagrament hi farà nosa i hom pensarà en suprimir-lo.

Allò que havia de ser l'ingrés de l'infant a la comunitat cristiana adulta — la comunitat que s'alimenta del Cos de Crist — ha esdevingut una entrada per la porta gran en un món de ficció i de vanitat.

Per una banda, hem creat entre tots una espècie de ritus social on el bé de l'infant queda en segon lloc — o en darrer lloc, o sense lloc —. Ningú de la família o del veïnat no li parlarà de la comunió. (Això és cosa dels capellans, dels mestres). Si convé, aquesta s'ajornarà per a un altre any. Però, la criatura serà sotmesa a intenses sessions d'iniciació a la superficialitat, a l'ambició, a la prouja de figurar, o sigui, a una atmosfera de pecat.

Per altra banda, la por d'haver anat massa enllà ha fet néixer de vegades algunes mesures de contenció que, per tímides i per pessimament aplicades, desprenen un tuf de classisme, quan no de negoci, que és motiu d'escàndol.

Per a la família una primera comunió és certament un esdeveniment extraordinari. Però no perquè és primera, sinó perquè és comunió. Caldrà potser que la primera s'assembli més a la segona, a la tercera, i a totes les altres, i que en totes elles siguem fidels a la intenció de Jesucrist en instituir aquest sagrament.

Què cal fer? Em parlarem més detingudament la setmana que vé.—J. C.